

# Vlinderkindcafé hoe het was

## Vorbereidingen

Maanden geleden werd het idee geboren voor een huiskamerbijeenkomst. Dit had ik al een tijdje in me hoofd om hier iets mee te willen doen. Maar ik was niet de enige met dit idee, zo kwam ik bij Nathalie die hier al mee bezig was om er iets van vorm aan te geven. En we besloten onze krachten te bundelen. Zei als oprichtster en ik als mee helpen achter de schermen. Ideeën uitwisselen met elkaar. Na een tijdje contact online te hebben kreeg het steeds een beetje meer vorm, maar werd er steeds minder gesproken over de huiskamerbijeenkomsten. Van dit idee stapte ze af omdat ze het liever op locatie had. En tijdens deze voorbereidingen hadden we nooit durven dromen dat de eerste Vlinderkindcafé zo groots zou uitpakken. Dit was ook eerst niet de insteek. Maar welkom was het zeker wel. Nathalie zorgde voor de locatie en voor een gastspreker. Maar hoe meer mensen hier van op de hoogte kwam hoe groter het werd. Ondertussen was ik achter de schermen bezig om bedrijven aan te schrijven voor leuke goodies voor de goodiebags die we wilde maken voor de gasten. Ook kreeg ze hulp van Kelly. Want de bedoeling is dat het Vlinderkindcafé 2 a 3 keer in het jaar word georganiseerd in verschillende regio,s. Dus mama Kelly wilde hier wel aan mee helpen, om er ook eentje in haar regio te gaan starten. Groningen stond al op de planning omdat ik al meedacht met dit idee. Maar de eerste werd in Gouda gegeven waar Nathalie zelf woont. Na maanden van hard werken met z,n drieën, was het dan eindelijk zo ver.

[http://day-dreamer.nl/wp-content/uploads/2016/06/VID\\_418320302\\_125315.mp4](http://day-dreamer.nl/wp-content/uploads/2016/06/VID_418320302_125315.mp4)

## Eerste editie Vlinderkindcafé

Dan is het ineens 7 juni de dag van de bijeenkomst, van te voren was ik al heel zenuwachtig. Er gingen wat dingen mis tijdens het mailen om nog spulletjes te regelen voor de tasjes. Maar uiteindelijk waren het leuke gevulde tasjes geworden. De avond ervoor was ik de twee andere meiden moed in aan het praten voor de interviews die ze zouden krijgen voor Hart van Nederland. Terwijl ik op de dag zelf een beetje dicht sloeg. Eerst alles tasjes verder vullen, zodat alles klaar stond voor de gasten. Er werd een mooie slinger opgehangen met foto's van de overleden kindjes. Wat zag het er allemaal mooi uit. Langzaam druppelde de mama's binnen en begroette ik vele bij binnenkomst. Er kwam iemand binnen die gelijk op mij afstapte en zei dat ze een cadeautje had voor me, haar kende ik al een tijdje online. Dit was de eerste keer dat ik haar mocht ontmoeten. Stil werd ik ervan dat ze toen ze een gehaakt draakje tegen kwam aan mij en Daan moest denken en dit voor mij meenam. Maar niet alleen dat, ze stopte nog een envelop in mijn handen. Ze zei een kleine bijdrage aan je behandeling, ze vond het zo stoer dat ik een filmpje had gemaakt met mijn verhaal erin. Ik was echt sprakeloos, ja ik heb een hulpvraag alleen toch is het ontvangen moeilijk. Maar zo welkom, dat er mensen zijn die het je gunnen.

Toen zag ik Ellemijn Veldhuizen van zanten binnen, gastspreker van deze middag. Ze liep op mij af en vroeg "Jij bent toch Debbie" Verbaasd dat ik was dat ze gewoon werkelijk mij gelijk aansprak, we daar gewoon een heel gesprek samen hadden. En te merken dat niet ik haar echt volg, maar zij dus mij ook echt volgt. Want ze begon over mijn behandeling bij Mirre, hier had ze zelf al eens over gehoord. Toen ik vertelde over de geboorte workshop, die nog op de planning staat. Vertelde ze dat een vriendin dit had gedaan met haar zoontje, dat ze daar zo enthousiast over waren. Het was een fijn en warm gesprek, wat is het een mooi mens. Ik ben bij anderen aan tafel gaan zitten aangezien Nathalie het welkoms woord sprak. Wat sprak

ze mooi uit het hart, ze raakte me echt. Daarna was het de beurt aan Ellemijn, wat een kracht straalt ze uit. Een echt voorbeeld van positiviteit, dit wist ik al door al haar mooie berichten op Facebook. Ik heb werkelijk genoten van ieder woord die ze uitsprak. En de behoefte die ik al heel lang voelde om haar te knuffelen kwam sterker naar boven. Het woord werd gegeven aan Woordkunsten die wat vertelde over schrijven en verwerken. Dit vond ze na Ellemijn toch wat moeilijk, omdat die juist had gezegd dat ze niet geloofd in verwerken of een plekje geven. Je leert er mee leven, het zal altijd van jouw blijven. Zo sta ik er ook in, want hoe kan je de dood van je kind verwerken een plek geven. Nee nooit, het is verweven met mij. En je moet leren met het verdriet die het je geeft. Wel vind ik het mooi dat ze vertelde over schrijven, want het werkt wel helend. Daarom schrijf ik ook zoveel over Daan en alles erom heen.

Ook hadden we een zangeres in ons midden die een prachtig nummer zong, die ze schreef voor haar Boris die voortleeft in haar hart. Ik moest wel even slikken toen ze daar zo stond te zingen. De tekst kwam binnen, heel erg binnen. Terwijl ik eigenlijk bang was dat ik moeite had met haar, nee niet met haar persoonlijk. Maar met haar groeiende buik, dat was dan ook wel de reden waarom ik haar een beetje wilde mijden. Maar ze was niet de enige die zwanger was, dus het liep ook wel los. Ik was hier al van op de hoogte en ga daar ook zeker niet moeilijk over doen. Hierna kwamen de gesprekken los, dit was al begonnen voor alle toespraken. Maar toen stond ik te praten met Ellemijn, waardoor ik dus eigenlijk in een groep viel waar ik geen aansluiting vond. Ik zat aan tafel waar het alleen maar ging over zwangerschap. Dit was juist het onderwerp die ik liever vermeed. Dus ik zat er echt doelloos bij, snel vluchtte ik naar achteren om te gaan plassen. En heb even gesproken met de partner van Nathalie. Maar ik moest natuurlijk wel weer terug, want ik zag mijn dag in het water vallen. Dit was niet waar ik voor gekomen was. Maar het lukte me niet om aansluiting te vinden, en moeilijk vond ik het om

bij een andere groep ineens te gaan zitten. Ik werd gered door Nathalie, daarvan kwamen de eerste echte tranen. Dit was juist wat ik niet wilde. Mijn doel, was er zijn voor anderen. Flink mislukt dacht ik die dag. Ze nam me mee en stelde me voor bij een andere groep, waar ik werd opgenomen in het gesprek. Nu vloog de tijd voorbij en Nathalie nam als laatste nog even het woord voordat er afscheid genomen werd van alle gasten. De tasjes werd zorgvuldig uitgezocht om mee te geven. Want aan elk tasje hing de naam van het kindje. Toen bijna iedereen weg was, gaf ik het tasje aan Ellemijn. Durfde ik het, nee ik durfde niet. Toch vlak voor dat ze echt weg ging vroeg ik het haar. Ik vroeg haar of ik een knuffel mocht. Ik zag emotie in haar gezicht, dit sprak ze ook uit. Ik had haar geraakt, ook was ik de eerste daar. En ze gaf me een dikke knuffel, wat voelde dit fijn. Om zo te mogen afsluiten van een geweldige middag vol emoties.

## **Terug reis**

Ik was al van het station opgehaald en werd nu ook netjes daar weer afgezet. Op het station kom ik daar Anja tegen, onze zangeres in het midden. Dit moest blijkbaar zo zijn, want ik had eigenlijk erg tegenop gezien vanwege haar zwangerschap. Maar nu kwamen we elkaar daar tegen en konden we samen reizen tot Zwolle. Het was overal een chaos want er waren alleen maar storingen met de NS. We namen de trein naar Utrecht en daar zagen we wel weer verder. Maar het ging prima en zaten toch al vrij snel in de trein naar Groningen. We hebben heerlijk zitten kletsen. Ik vertelde haar dat ik het voor de dag moeilijk vond dat ik wist dat ze zwanger zou zijn. En nu zaten we zo fijn te praten dat ik me nergens druk om maakte. De tijd in de trein ging snel, nog nooit zo'n fijne reis gehad. Het was echt een goed gesprek die we gelukkig nog hebben gehad, want op de bijeenkomst hadden we helemaal geen contact gemaakt met elkaar. Ik ben dus blij dat ik haar op het station aansprak.

# Hart van Nederland

Er werden opnames gemaakt door Hart van Nederland, je kan het terug kijken als je dat leuk vind.

Kijk Daan is beroemd, de kleine draak vol in beeld.

